

סיפורה של משפחת הנערה שגובתה נמצאה בפרדס ליד אור-יהודה

היא

לדנה רצתה רק דבר אחד בחיים שלה: לעשות חיים. רק לבלות ר' לחיות טוב". סיפורה השבוע לנתבת העולם הזה אחתה לאה, הישבת שבנה, יחד עם שאר עשרת האחים והאחיות, בכיתת-ההורים בראשיהעין. פעם, אני זוכרת, שאלתי אותה איזה מקצוע היא רוצה ללמוד. או היא ענתה לי שהיא רוצה רק לאכול טוב, לבלות יפה, ולהתלבש יפה. מסכנה. בליכך רצתה לעשות חיים טובים — והגיעה לקבר.

במשפחת עזאני מרוקא הילדים ונתמכת הסעד מתייחסים בהשקפה נכונת וטובה של רצח הבת בגיל 16. האמרה הי' נתן, הי' לקח מרחפת בחלל החור.

אלו אנשים למורי סבל, שלמדו להשלים עם הרבה בחיים. באותה צורה השלימו גם עם טרגדיה קודמת — כאשר עדנה הקטנה סטתה מדרך הישר. כפי שהשלימו, זמן רב קודם לכן, כאשר אירע דבר דומה לבת מבוגרת יותר, שרה.

הכל — כדי להיחלץ מהעוני

לדנה רצתה בגלל הרוגמה של שרה אחותה, מסרו האח זכריה, צעיר נאי בשנות ה-10 עשרים המוקדמות שלו. הכל התחיל מ' שרה. היא היתה עוזבת את הבית, חונרת מאוחר בלילה, ולפעמים בכלל לא. עדנה היתה אז קטנה עוד, אבל ראתה איך ש' אחותה היא היחידה במינינו שמתלבשת יפה. וזה השיפע עליה.

הנסיבות, כפי שמתאר אותן זכריה, ברור

עשתה חיים

החשודים שניים משלושת החשודים ברצח: במרכז, אברהם שוימר (26), מ' שמאלו, כדורי סלטוג, 26 גם הוא. (הגבר מימין — שוסר). כן עצרה המשטרה חשוד שלישי: אורי יוסף (40), אח בבית-החולים הממשלתי בבאר-יעקב. בבית-המספט, לשם הובאו החשודים לשם מעצרים, החזישו השלושה כל קשר לרצח הקטנה. בתמנה למענה: עדנה, אשר היתה בת 16 כאשר נרצחה, בתחפושת של פורטס.

רות למדי: רצונה של עדנה להיחלץ מחיי העוני והסבל הנצחיים שלתוכם נולדה, ב' שילוב הדוגמה של האחות הגדולה שהצלח' חת בכך — היה פיתוי שלא הצליחה לעמוד בפניו: וכך, דרכה היתה ברורה לה ראשית דרכה, ליתר דיוק, היא לא יכלה לנבא לאן תוביל דרך זו.

גם המשטרה אשמה

לגם המשטרה אשמה במה ש' קרה לעדנה" ממשיך זכריה בסיפורו. "אם לא המשטרה שבאה והגנת על

מאוחר בלילה, ובא ואמא נתנו לה מכות. שרה הלכה למשטרה והתלוננה, והמשטרה באה ועשתה לנו משפט, וקיבלנו על-תנאי. זאת אומרת שאם אבא שלי היה מרביץ לשרה עוד פעם, היה הולך לבית-הסוהר. אז יותר הוא לא הרביץ לה, ושרה בכלל נעלה מה מהבית. אבל בסוף היא גמרה טוב. מצ' אה לה איזה חירה, התחנתה איתו ונסעה לחוץ לארץ."

סגרו אותה והרביצו לה

לפני כל זה עדנה ראתה, נאנח זכ' ריה. "גם שהיתה קטנה, הבנית הכל — מה ששרה עושה, ושהמשטרה לטובתה, ושההורים והאחים שלה לא יכולים לעשות לה כלום.

"וככה, כשהיא גדלה, היא התחילה גם כן להיעלם מהבית. תיכף אחרי שגמרה בית-ספר עממי".

לפני ששה חודשים היא התחילה להיעלם לנו, נכנסת לסיפור האם. היתה מתחילה לחזור ב'2 בלילה, בשתיים בלילה. התח' לנו אני והאבא שלה לצעוק עליה. אבל היא ענתה שלא מפחדת. אם נרביץ לה, תלך למשטרה כמו שרה.

פחדנו לנגוע בה, שלא יילך בעלי לבית הסוהר. גם כשהיתה נעלמת כל הלילה, דאג' נו מאוד, אבל לא ידענו מה לעשות. עד שיום אחד נעלמה מהבית לשלושה ימים. הלכנו למשטרה וביקשנו שימצאו אותה. אז המשטרה חיפשה אותה ובאמת אחרי קצת זמן הביאו לנו אותה. שאלנו אותה איפה היתה, אמרה שלא יכלה לבוא, שסגרו אותה באיזה מקום והרביצו לה."

ירדה לדרך הרעה

לפעם האחרונה היא נעלמה מה' בית לפני ארבעה חודשים, ממשיך זכריה. "פשוט הלכה יום אחד בלי להגיד כלום — ולא חזרה. שמענו שהלכה לגור עם איזה אשה בפתח-תקוה ידענו שהיא ירדה לדרך הרעה, אבל לא יכולנו לעשות כלום. אפילו לא ידענו איפה היא נמצאת."

"יום אחד לפני חודש", משתלבת בשיחה לאה, המבוגרת מעדנה בשנתיים. היא פת' אום באה לביקור. היתה מלובשת יפה, מסורקת כמו שצריך. ישבה אכלה, ולא אמרה כלום. שאלתי אותה איפה היא גרה, שתיתן לי כתובת או טלפון או משהו. אבל לא רצתה להגיד לי כלום. אחרי כמה שעות קמה והלכה מהבית, ויותר לא ראיתי אותה."

"לא שמעתם?"

לדנה נרצחה י' זה שעדנה נרצחה שמענו רק מ' הרדיו, מספר זכריה. "אבל לא ידע' נו עוד שזאת היא. ביום חמישי בא אצלנו שוסר, שאל מה לבשה עדנה, ואיזה סימנים יש לה בגוף, ודברים כאלה. לא ידענו למה הוא שואל. אמרנו לו, והוא הלך.

רק ביום שבת בצהריים נודע לנו. ישבנו לשולחן, כל המשפחה, כשפתאום בא שכן ואמר: איך אתם יושבים ככה? אתם לא יודעים מה קרה לעדנה? אמרנו שלא. ואז הוא אמר שברדיו אמרו שמצאו אותה, ו' שהיא נרצחה.

"אחר כך באו עוד שניים, וכולם אמרו אותו דבר. אז הלכנו למשטרה ושם אמרו לנו. ביום ראשון בא אלינו שוסר ולקח אותנו לזהות אותה. "אביבה הוציא הם ויהו אותה. לפי השיניים, מתייפחת אמה הישישה של עדנה. יש לה רחמים

עד המוות

מיוחדים בין שניים, כמו לכל הילדים שלי. אבל רק לפי השיניים. את הפנים שלה בכלל לא יכולנו להכיר. לא היו לה."

רחם עלי!

(המשך בעמוד 25)
המבוגרים לטיפול לאחותה הביגרת ממנה, המתגוררת בשכונת ג'סי כהן בחולון. "תקוה ישבה אצלי שנתיים", מספרת אחותה, בשנות השלושים שלה, כבודת גוף אך חייגנית. "היא לא רצתה לעבוד בשום פנים ואופן. היתה אומרת שאם היא ער' בודת היא נופלת מהרגליים. ככה היתה יו' שבת כל היום במרפסת. אפילו לקיוסק הקרוב פתחה ללכת לבדו.

"אבל אז היא הכירה שם בחור בשם משה. משה זה היה בחור לא טוב. אבל תקוה אהבה אותו. יום אחד היא באה ואמרה שהיא מתחנתנת איתו. אנחנו כל המשפחה התנגדנו לזה, אבל היא בכל זאת התחנת' גה איתו."

לה היתה לפני שנה, שלושה חודשים אחרי נישואיה, הביא בעלה של תקוה לביתם כמה חברים, ציווה עליה ללשכב איתם.

תקוה התנגדה ובעלה איים עליה במכות. הוא ציווה עליה להתפשט ערומה ולהיכנס לתורה-השינה. היא צייתה, ואז הוא שלח אליה את הגברים, ששכבו איתה בתור. אחרי זה היא התחילה לעבוד באופן קבוע כזונה ברחוב ליונסקי בתל-אביב. למרות שהכניסה לבעלה סכומי כסף גדולים, היו ביהתם של בני-הזוג סוערים. יום אחד, כשהיא מריבה משפחתית, שפך משה על תקוה שמן חם, ואף שירטט בה כמה צורות גיאומטריות בסכין מלובנת. תקוה התלוננה במשטרה, ומשה נשפט לשי' לוש שנות מאסר.

לקוה המשיכה במיקצוע. את רוח' חיה העבירה עתה לצעיר אחר, שבא למלא את מקום הבעל. אולם מזלה לא שיחק לה. גם בחור זה נתפס על עבירה של מה בכך, ונשפט לשנתיים.

וכך קרה הדבר שבאותו ערב של ה'21 לאוגוסט הסתובבה תקוה לבדה ליד גן תמר. היא היתה מוכרת כחברה של כולם. לא כפראיירית". סיפר אחד מידויה הר' בים, "אלא סתם יודיה". בין ידידיה הטובים ביותר היו איברהים ראשיד, סמיר עוואד, ועלי נחלאחי.

"קוראים להם קומנדו מספר 1", מספ' רים יודעי חן בשכונות יפו על שלושת המוסקטרים הללו. "בגלל שהם מסדרים חשבונית ארוכים בזמן קצר".

איכרהים ראשיד הוא סרטור. יש לו בחורה העובדת למענו בשפת ימה של תל-אביב, ממנה הוא מוציא כ'150—200 ל'י לערב. כפרנסה צדדית הוא פורץ מדי פעם. הפחות מוצלח בשלישייה הוא עלי נחלאחי. זה נאלץ להתפרנס ממכירת סמים, פריצות לדיורות וגניבת מקלטי רדיו. המוצלח מכולם הוא סמיר עוואד. יש לו כנופיה המונה כ'40 איש. כל מי שיש לו חשבון לסלק ביפו, מונה אליו. סמיר וכ' נופייתו יוצאים לפעולה כשבידיהם אלות, מטדריים אחת ושתיים את החשבון, כגון חוב כספי, תפיסת שטח מחייה של זונה, דוגמה לשיטת סילוק החשבונית של סמיר: אכיבה בחבוט, חברתו, עובדת כזונה בכ' ביש רמת-אביב. יום אחד תפסה אותה כנו' פיית חברה טובים, שרדה ממנה את כל פייון הערב שלה. שהסתכם ב'180 ל'י. אכיבה הרויעה כמובן לסמיר. למחרת הניע קומנדו מספ' 1 למקום המיפגש של הכנופייה, עשה בהם שמת. אכיבה איננה היחידה העובדת בשביל סמיר. יש לו עוד אחת, שושנה. השתיים מתגוררות איתו יחד, מזרימות לידיו כסף.

ללו הם שלושת הטיפוסים החשודים באונס ובתקיפה — בין היתר, על בסיס הודאתה של תקוה.

כאשר שוחררה תקוה מהמשטרה, לאחר החקירה, ציפתה לה וועדת קבלת-פנים. אבי' בה, הוונת של סמיר, וידיד ותוק שלו בשם סקילא עבודי, המתנינו לה. "הם ניגשו אלי ברחוב", מספרת תקוה. "אביבה הוציא סכין-גילוח, הקריבה אותו לצוואר שלי, ואמרה לי: את הכנסת את הגברים שלנו לבית-הסוהר. אם לא תלכי למשטרה ותשני את העדות שלך, אני אחתוך לך את הגרון, ועבודי אמר שאם לא אשנה את העדות שלי, הוא יגמור אותי באקדח".

ענה חיה תקוה בפחד מתמיד, אצל אחר' תה בשכונת ג'סי כהן. אפילו להתייצב במשטרה היא הולכת רק בלחית גיטה. אומרת אחותה: "אני מפחדת שאחרי שעי' בור הרעש, תעזוב את הבית שלי ושוב תצא לרחוב. אני מאכילה אותה ומשקיעה בה, אבל אני מפחדת שלתייגם. שמעתי שהיא אמרה לחברות שלה מרחוב ליונסקי: 'רק יגמרו המשפט של אלה השלושה, ואני אחזור אליכן לרחוב'."